

SÉRIA TEXTING: PRVÁ KNIHA

Láska cez
správny

Nesprávne číslo. Správny chalan.

TEAGAN HUNTER

Láska cez
správy

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: Let's Get Textual preložila
Terézia Hurajová

Translation © 2021 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2017. LET'S GET TEXTUAL by Teagan Hunter
Cover Image: Andreas Gradin from Stocksy.com
Pre čitateľov nad 18 rokov.

Slovak edition © 2021 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Úprava obálky: László Nagy
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-85-2
EAN 9788089761852

Christine, neuvěříš, ale...

1. Kapitola

Neznámy: Zajtrajšie stretnutie platí?

Nadvihnem obočie a zmätene hľadím na mobil, pretože kontakt nespoznávam.

Vtom mi napadne, že Liam si asi zmenil číslo... už zase. A zabudol mi o tom povedať... už zase.

Bratia sú skrátka na nezaplatenie.

Ja: Hej. O koľkej?

Neznámy: O druhej.

Ja: Budem tam.

Hodila som mobil na prázdny vankúš vedľa seba a premýšľala som nad našim stredajším rozhovorom. Prisahala by som, že povedal o pol tretej, keďže bude na druhej strane mesta a nestíhal by. No možno zmenil názor. Nevadí, zariadim sa. S bratom sa stretávame každý druhý týždeň a naše spoločné obedy zbožňujem.

„Zlato, už si hotový?“

Spoza kúpeľňových dverí vyjde tlmené hundranie. Chcem reagovať rovnakým tónom, nemá to však význam.

„Kašlem na to,“ zamumlem, otočím sa na svoju stranu postele a zhasnem lampu.

Ležím s očami dokorán a sledujem, ako na budíku na nočnom stolíku ubieha minúta za minútou. O desať minút vyjde Caleb po špičkách z kúpeľne a sadne si na kraj postele. Sedí tam ďalšie dve minúty, nervózne si prepletá prsty na rukách a potom si ľahne vedľa mňa.

Obaja mlčíme.

Dospeli sme do *toho* bodu vo vzťahu. Do bodu, keď je väčšia otrava byť spolu než od seba. Ak mám byť úprimná, posledný mesiac sa v tomto byte už len snažíme koexistovať. Caleb sa začal správať odmerane a ani so mnou to nebolo veru med lízať. Nespali sme spolu celé týždne. Nič v našom vzťahu už nepripomína ozajstný vzťah. Len zbytočne naťahujeme čas a čakáme, kým to už jeden z nás nevydrží.

Už to nevydržím.

„Caleb?“

„Čo?“ opýta sa stroho, akoby rozhovor ukončil ešte skôr, než začal.

Ďalší znak toho, že sa chystám urobiť správnu vec.

„Čo to stvárame?“

Povzdychne si a vnímam, ako si prechádza rukou po tvári. „Nie som si istý, Delia.“

„Nemali by sme...?“ oblížem si vyschnuté pery a vydám zo seba utrápený povzdych. „Nemali by sme sa rozísť?“

Caleb sa ku mne pootočí. Inštinktívne natiahnem ruku, aby som odhrnula svetlý pramienok vlasov, ktorý mu padá do oka. Chytí ma za ruku a pohľady sa nám stretnú. Jeho tmavomodré oči sú plné smútku, akoby vedel, že to prichádza.

Viem, čo povie, skôr než to vysloví.

„Ási áno.“

Rozplačem sa a Caleb ma vezme do náručia.

Som smutná a prekvapivo ma to zaskočilo. Chodíme spolu šesť mesiacov – čo je na vysokoškolský vzťah celkom dosť – a zvykla som si naňho. Zvykla som si na jeho dotyk, vôňu, úsmev. Bude mi chýbať, ale viem, že má pravdu. Mali by sme sa rozísť, skôr než sa začneme nenávidieť. A presne tam to smerovalo. Stále sme sa hádali, čakali a dúfali, že jeden z nás sa odhodlá a ukončí to. Príliš sme si zvykli a mali sme strach nazvať veci pravými menami. Je koniec.

Až doteraz.

„Mohol som ťa milovať.“ Zlomí sa mu hlas, a keď sa odtiahnem, zistím, že i on má oči plné slz. „Keby sme sa stretli v inom životnom období, keby nás po promócií nečakali všetky tie sračky, mohli sme byť spolu, Delia.“

„Veru mohli.“

Caleb si povzdychne. „Mrzí ma to.“

„Mňa tiež.“

„Chceš...“ Naprázdno prehltnie. „Chceš, aby som odišiel?“

„Mohol by si zostať a naposledy ma objat?“

Na tvári sa mu zjaví milý úsmev a pripomenie mi deň, keď som ho spoznala v školskom bufete.

Cez plece mal prehodený batoh, mal strapaté vlasy, oblečnú pokrčenú košelu a s rovnakým úsmevom sa ma opýtal, či si môže prisadnúť. Rozhliadla som sa vtedy po bufete a myslela si, že ide o žart.

Bola som v porovnaní s ním nikto.

„Prečo?“

„Prosím?“ nerozumel, prečo sa ho na to pýtam.

„Prečo si chceš prisadnúť?“

„No, vieš, mám dosť ťažký batoh.“ S námahou ho nadvihol, aby som mu uverila. „A v bufete už nie je voľné miesto. Všetci sa učia na skúšky a ja by som rád robil to isté... ak budeš taká milá a dovoľíš mi prisadnúť si.“

Rozhliadla som sa okolo seba a uznala, že okolie odhadol správne. Bufet bol naprataný študentmi, ktorí mali sklonené hlavy a nosy strčené v knihách.

Zdráhavo som prikývla. „Fajn,“ povzdychla som si. „Môžeš si prisadnúť... no mám dve podmienky.“

„Sem s nimi, krásavica.“

„Opravím sa, tri podmienky. Nebudeš ma volať krásavica. Nebudeme sa rozprávať.“ Prikývol, akoby to čakal. „A nepozveš ma na rande.“

Na tvári sa mu zjavil samolúby úškrn a bol to jeden z tých dobre známych odzbrojujúcich úšklabkov. „Ako môžeš vedieť, že ťa vôbec chcem pozvať?“

Ledabolo som mávla rukou a povedala: „Vďaka mojej charizme to inak ani dopadnúť nemôže. A teraz si sadni a buď ticho, cudzinec.“

„Volám sa Caleb.“

Prebodla som ho pohľadom. „Povedala som: nijaké rozhovory. A viem, kto si, Caleb Mills. Hráš bejzbal.“

Rozžiarili sa mu oči, a tak som dodala: „A ja bejzbal neznámam.“

Caleb sa zachechtal, sadol si a po zvyšok popoludnia nepovedal ani slovo.

Naše „náhodné“ stretnutia pri učení pokračovali celý týždeň a potom ma pozval na rande. Povedala som áno a odvtedy sme spolu.

Až doteraz.

Z celého srdca by som si želala, aby bol Caleb ten pravý, no nie je. Viem to už dlhšie, ale bála som sa s tým niečo urobiť. Je to skvelý chalan – múdry, milý, zábavný, cieľavedomý – a okrem toho som vedela, že mu na mne záleží. Viem, že ma miluje, nie je to však také, aké to obaja potrebujeme. Ani ja ho tak neľúbim. Obaja to vieme. Lepšie nám to funguje ako kamarátom, Calebovi Millsovi a Delii Devlinovej, nie ako Cale-

bovi a Delii, „najzlatšiemu páru na intráku“, ako nás minulú jar označil školský bulvárny časopis.

„Sľubuješ, že zostaneme priatelja, Delia?“

Usmiala som sa naňho. „Nič iné by som si ani nedokázala predstaviť, Caleb.“

Liam: Musím presunúť naše stretnutie na budúci týždeň.

Stretnutie? Presunúť? Prečo môj brat znie ako nejaký biznismen, a nie ako stredoškolský učiteľ, ktorým aj naozaj je?

Jeho čudné správanie radšej ignorujem a rýchlo mu odpíšem.

Ja: V pohode. Daj mi vedieť, kedy budeš mať čas.

Liam: Ozvem sa.

Je to oficiálne. Správa sa naozaj zvláštne.

Od rozpísanej správy ma vyruší zvuk blížiacich sa krokov. Zamknem obrazovku na mobile a hľadím na Caleba, ktorý vychádza z chodby. Pod pazuchou má cestovnú tašku a v rukách drží škatuľu.

Venujem mu smutný úsmev, ktorý mi vzápätí opätuje.

„Myslím, že mám všetko.“

„Caleb, ja...“

„No tak, Delia. Nemusíš nič hovoriť. Je to vzájomné, nie je tak? Lepšie nám to funguje, keď sme kamoši. Tlačili sme na pílu, aj keď sme to nemali robiť, chceli sme romantiku. Takto to bude najlepšie. Dohodli sme sa, pamätáš? Takže sa už ne-

ospravedlňuj. Dajme si kávu, potom ma objímeš a odprevadiš k dverám, dohodnuté?“

Utriem si zatúlanú slzu z líca a usmejem sa nad tým, aký dokáže byť milý. Táto jeho stránka mi bude chýbať. „Dobre.“

Položí škatuľu na podlahu k dverám a vyberie sa do kuchyne, akoby sme rozchod nateraz odložili.

„Tak ako ide život?“ podpichne ma Caleb, položí šálku s kávou na stôl a sadne si vedľa mňa.

„Toľký dôvtip! Ako som ťa len mohla opustiť?“

Odpije si z kávy a spoza hrnčeka mi venuje úsmev. „Viem, som poriadny úlovok.“

„O tom nepochybuj, Caleb.“

„Budeš mi chýbať.“

Uškrniem sa. „Viem.“

V tichosti spolu sedíme. Človek by si myslel, že to bude trápne či smutné, no nebolo. Cítila som sa ako za starých čias, keď sme boli kamaráti.

Keď sme obaja dopili aj druhú šálku kávy, Caleb sa postavil na odchod.

„Tak, a je to.“

„Áno. Idem si po kabát. Odprevadím ťa.“

Zdvihne ruku, aby ma zastavil. „Nie, nemusíš so mnou ísť dole.“

„Caleb...“

„Delia, no tak. Mám svoju hrdosť. Nerád by som vyzeral tak, že idem z nočného flámu a ešte k tomu so svojou bývalkou.“

Chytím sa za hrudník a do očí sa mi nahrnú slzy. „To slovo znie strašne.“

„Flám?“

„Nie. Bývalka. Zaboľelo to.“

„Veď si moja bývalka.“

„Viem, Caleb. Viem.“

Roztvorí náruč a ja ho s úsmevom objímam. Zažívam najsmutnejšie objatie v živote. Naposledy sú v ňom ukryté aj posledné zvyšky intimity.

„Ozvi sa, dobre?“

„Neboj sa.“

Pobozká ma na čelo a pustí ma. Utriem si slzu, ktorá mi steká po líci, kým si berie tašku a škatuľu s vecami.

Držím mu dvere a smutne sledujem, ako prekročí prah.

„Usmej sa na mňa, krásavica,“ povie a otočí sa ku mne. „Nie je to koniec. Je to začiatok nového dobrodružstva.“

Venujem mu úškrn, ktorý si pýtal. Potom sa otočí a nechá ma stáť medzi dverami, zatiaľ čo ja uprene hľadím na chlapca, ktorého som mohla milovať.

Zavriem dvere a otrasiem sa.

„Nie je to koniec, Delia.“

„Opäť sa rozprávaš sama so sebou? Nie je na podobné výstrelky priskoro?“ ozve sa moja spolubývajúca a najlepšia kamarátka Zoe a došuchce sa do kuchyne. Karamelové vlasy má po noci strapaté a orieškovohnedé oči napuchnuté. „Ihneď si potrebujem dať kávu.“

„Daj si, v kanvici je čerstvá,“ oznámim jej a ukážem na nápoj, ktorého sme sa sotva dotkli.

„Čo nie je koniec, Delia?“

„Hm?“

Naleje si kávu a pridá do nej toľko smotany, že by vystačila pre celú dedinu. Prekvapene na ňu pozriem, zatiaľ čo si opatrne fúka horúci nápoj. „Nezačínaj. Vieš, že kávu mám rada rovnakej farby, ako je moja pleť, takže si to nechaj pre seba.“ Zvráštím tvár ešte o čosi viac, zaryto ma však ignoruje a odpíše si. „O čom si to hovorila? Čo nie je koniec?“

„No.“ Prehrabem si vlasy a dlhé hnedé pramene si zahrniem za ucho. „S Calebom sme sa ráno rozišli.“ Zoe od prekvapenia

zalapá po dychu, pričom sa jej podarí vyšplechnúť si kávu na celú ruku. „Teda teoreticky sa to stalo už v noci.“

„V noci? Rozišli ste sa? Čo to má, dopekla, znamenať, Delia? Prečo si ma nezobudila? Mohla som byť pri tebe.“

Od prvého dňa na výške mi je Zoe oporou. Stretli sme sa, keď nám ukazovali univerzitu, a od tej chvíle sme nerozlučiteľná dvojka. Po tom, ako sme tri roky strávili na intráku v oddelených budovách, sa nám tento rok konečne podarilo zohnať byt. Ak sme si boli blízke už predtým, nebolo to nič v porovnaní s tým, aké sme si blízke teraz.

„Veď si spala. Porozprávali sme sa a všetko je medzi nami v poriadku.“

„V poriadku v zmysle, že ste vyriešili všetky problémy a ste opäť spolu?“

„Nie, v tom zmysle, že sme zostali priatelia. Urobili sme správne.“

S ústami dokorán a vypleštenými očami si pomaly sadne. „Ja... tomu nemôžem uveriť. Ty a Caleb? Pripadá mi to... neuveriteľné.“ Povzdychne si a odfúkne si pritom z tváre prameň vlasov. „Nikdy by som to nepovedala. Myslela som si, že vám to vydrží. Bol to skvelý chalan.“

Prikývnem a sadnem si vedľa nej. „Je, Zoe. Stále je to dobrý chalan. Obaja sme chceli rozchod.“

„Takže ho nemusím nenávidieť?“

Smutne sa usmejem. „Nie. To určite nie.“

„Dobre, pretože má fakt parádny zadok.“

Drgne do mňa plecami a ja sa zasmejem. Keď si uvedomím, že ma smiech nestojí veľa síl, viem, že budem v poriadku.

2. Kapitola

Liam: Kto je to?

Ja: No predsa Delia...

Liam: Kto?

Ja: Tvoja sestra.

Liam: Nemám sestru. To má byť vtip?

Ja: Liam? Jasné, že nie! Žartuješ?

Liam: Kto je Liam?

Mobil, ktorý držím v ruke, odrazu začne zvoniť, a tak zastanem uprostred cesty. Rýchlo sa presuniem k lavičke a nedočkavo stlačím tlačidlo prijať. „H-haló?“

„S kým hovorím?“ Hlas znie odmerane a ani trochu mi nie je povedomý.

Rozhliadam sa po areáli internátu, či sa náhodou niekto ne-skrýva za stromom a nerobí si zo mňa dobrý deň. No nevidím nič nezvyčajné.

„Tu je Delia,“ odvetím. Oči podozrievavo prižmúrim, a hoci ma volajúci nevidí – aspoň v to dúfam –, hlas prezradí moje rozpaky.

„Delia?“ Keď počujem neznámeho vysloviť moje meno, po chrbte mi prebehnú zimomriavky. „Čo to má byť za meno?“
Kašľať na zimomriavky. Ja tomu debilovi ukážem.

„Meno, ktoré mi dali rodičia. S kým, dočerta, hovorím?“

„Asi došlo k omylu.“

„Ale nehovor, Sherlock. No neodpovedal si mi na otázku.“

Chlap v telefóne si pohrdavo odfrkne. „Guráž ti veru nechýba.“

„Veru nie, ale...“

„Stále som ti neodpovedal. Počul som. Som Zach a ty asi nebudeš pán Warner, však?“

„Zniem ako pán Warner?“

Zachechce sa a jeho smiech vnímam na celom tele. Ten pocit je mi proti srsti. „Nie. Znieš oveľa atraktívnejšie než on.“

„Takže pán Warner je podľa teba atraktívny?“

„Vidím, že niekto tu má zmysel pre humor. To sa mi pozdáva.“

Vtom si uvedomím, že so mnou flirtuje a že sa mi to svojím spôsobom páči.

Odkedy sme sa s Calebom rozišli, ubehol týždeň. Kiežby to nebola pravda, náš rozchod ma však zasiahol viac, než som čakala. Na spoločnej hodine sa k sebe správame srdečne, dokonca po nej chodíme aj na kávu, no niektoré veci sa zmenili. Dynamika s ostatnými je úplne iná. Už nie som priateľka hviezdneho bejzbalistu Caleba Millsa. Som len Delia, študentka žurnalistiky a skrz-naskrz normálne dievča. A vlastne mi to ani neprekáža.

„Odkiaľ máš toto číslo?“

„Od spolubývajúceho. Pracujeme spolu a je viac-menej môj asistent. Berie za mňa hovory. Zapísal si tvoje číslo ako číslo klienta.“ Povzdychne si a znie mierne podráždene. „Bol som na ceste z bytu, keď som mu poslal správu. Asi som ho zle našukal do telefónu.“

„S klientmi komunikuješ cez správy?“

Zach vydá samopašný zvuk a ja si uvedomím, že telefonujem s cudzím chlapom, a na tvári sa mi rozprestrie úsmev. Nemala by som v hovore pokračovať a nemala by som sa usmievať, čo však môže byť zlé na priateľskom rozhovore?

„Súdiš ma, Delia?“

„To by mi ani vo sne nenapadlo.“

„Pre túto chybu možno prídem o klienta.“

„Ja za to nemôžem.“

„To som netvrdil, len som konštatoval fakt.“

„Nie je to fakt...“

Mám pocit, že počujem, ako na druhej strane telefónu prepracia oči. „Tak teda postreh, ako chceš. No nepovedal som, že je to tvoja chyba.“

„Znie to, akoby si ma obviňoval,“ odseknem.

„Nikdy,“ prisľúbi. „Mal by som radšej porozmýšľať, ako sa spojiť s klientom.“

„To znie rozumne. Prečo si vaše stretnutie musel presunúť?“

„Pýtaš sa ma na osobné záležitosti, Delia?“

„Je to vari osobná záležitosť?“

„To už asi bude závisieť od mojej odpovede, však?“

„Asi áno.“

„Musel som byť so spolubývajúcim. Baba z Tindera mu zlomila srdce. Dával som ho dokopy.“ Zdá sa mi, že v pozadí začujem, ako sa otvára chladnička a následne sykot otvárajúcej sa fľaše. „A ty si si myslela, že som tvoj brat, však? Nahneval sa, že si zmeškala stretnutie?“

„Pred obedom zvykneme spolu volávať, takže mi dal vedieť, že to musí presunúť.“ Napadlo mi: zvláštne, že to znovu spomenul; až tak som to však neriešila. Je to podivín, takže sa mi to nezdalo až také nezvyčajné. „A odkiaľ ti volal, keď si si myslela, že toto je jeho číslo?“

„Z pevnej linky.“

„Tie ešte existujú?“ opýta sa prekvapene.

„Očividne áno.“

„Hmmm...“ Počujem, ako si odpije z nápoja. „Tomu hovorím náhoda.“

„Priam neuveriteľná,“ súhlasím.

„Vyzerá to tak, že som tu jediný, kto je mimo.“

„Vyzerá to tak.“

„Smola.“

„Opäť si sarkastická, Delia.“

„Áno, som,“ odvetím s kamennou tvárou.

Nastane ticho, a tak po chvíli skontrolujem, či ešte nezložil.

„Dobre teda, celkom som si to užil,“ povie po niekoľkých sekundách ticha.

Nerada to priznávam, no som smutná, že sa náš hovor končí. Po prvý raz tento týždeň sa cítim normálne, a nie ako Calebova bývalka, na ktorú sa všetci súcitne usmievajú. Čo nevedia, že sme sa spolu dohodli? Nevedia, že som to takto chcela a že ma nemusia ľutovať? Nevedia, že som v poriadku? Iste, Caleb mi chýba. Bol skvelý frajer, dokonalý chlap, nie však *môj* dokonalý chlap. Obaja to berieme v pohode.

„Mrzí ma, že si zmeškal stretnutie, Zach.“

„Mrzí ma... vlastne nič, Delia. Rád som sa s tebou porozprával.“

„Podobne.“

Obaja ešte chvíľu mlčíme, až nakoniec zloží.

Sedím na lavičke a pozorujem študentov, ako sa húfne presúvajú do učební. Čo sa to, dočerta, stalo? Ako sa to stalo?

A prečo mi zavolať? Je odvážny, ja nikdy nenaberiem odvalu zavolať niekomu, koho nepoznám.

No možno to je môj problém. Držím sa stále rovnakých vzorcov správania a potom, keď sa začnem nudiť, nič s tým nespravím. Rovnako som sa zachovala aj pri Calebovi. Príliš som si naňho zvykla, prestalo to medzi nami iskriť, napriek tomu som však vo vzťahu pokračovala, hoci som vedela, že by nám bolo lepšie iba ako kamarátom.

„Hej, ideš do triedy?“

My o vlku...

Rukou si zakryjem oči pred slnkom a pozriem naňho. „Len čo sa prinútim vstať z tejto lavičky.“

„Desíš sa skúšky?“

„Existuje azda zábavná skúška?“

„Dobrá poznámka.“ Podá mi ruku a pomôže mi vstať. „Prečo sa tak usmievaš?“

Nedokážem si pomôcť. Po tvári sa mi rozťahne široký úsmev a líca mi zahalí rumenec.

„Teda skôr by som sa mal spýtať: Kvôli komu sa tak usmievaš?“

Asi by som sa mala cítiť neprijemne, keďže sa ma na to pýta Caleb, no nie je to tak. Mám pocit, že sme kamaráti ako za starých čias. Neapanuje medzi nami nijaká zášť, tak ako to medzi bývalými partnermi občas býva.

„Nie som si istá, kto to bol, ale dobre sa mi s ním rozprávalo.“ Caleb sa na mňa veľavravne pozrie, no ja nad tým len mávnem rukou. Chytím ho za plece a kráčame vedľa seba. „Poď, lebo budeme meškať. Porozprávam ti o tom neskôr.“

Zach: Vždy, keď si na obed objednáš veľkú pizzu, chlapík, čo mi ju privezie, na mňa divne hľadí? Prečo?

Ja: Počkať, počkať. Ty robíš z domu?

Zach: Áno, ale o to nejde. Sústreďme sa na poslíčkov a ich zvláštne pohľady.

Ja: Tipujem, že im otváraš dvere v pyžame a so strapatými vlasmi, takže pôsobíš smutne a utrápene... alebo choro. Alebo čudne. Alebo ako úchyl. Vieš čo, asi to bude tým. Vyzeráš ako úchyl.

Zach: Aj by som sa urazil, ale asi máš pravdu.

Ja: Asi?

Zach: Radšej to nerozvíjajme.

Ja: Myslím, že si trochu mimo.

Zach: Ty si totálne mimo.

Zach: Bože, to bolo odo mňa hnusné. Zabudni, že som to napísal.

Ja: *snímka obrazovky*

Zach: Si hrozná. Vedel som, že musíš mať aspoň jednu kladnú vlastnosť.

Ja: A čo moja drzosť?

Zach: Máš fakt podrezaný jazyk, a poriadne!

Ja: Beriem to ako kompliment.

„... deadline je do štvrtka. Zatiaľ sa majte pekne.“

Z myšlienok ma vytrhnú študenti baliaci si svoje notebooky a zošity. *Doriti*. Vôbec netuším, o čom bol koniec hodiny.

„Caleb, čo máme odovzdať?“

„Už o ňom snívaš, čo?“

„O kom?“

Kývne smerom k mobilu, ktorý pevne zvieram v ruke. „O tom, kvôli komu si sa posledných desať minút usmievala.“

„Necítiš sa preto zvláštne?“ spýtam sa ho a nasledujem ho dole schodmi do haly.

„Ale nie.“ Mykne plecóm. „Veď už spolu nie sme. Ak si šťastná, teším sa s tebou, Dí.“

„Nechodíme spolu, ak si mal na mysli toto.“

„Nemal, ale dobré vedieť.“

„Ale...“

Zaškľabí sa. „No tak to vyklop, ženská.“

„Ale!“ poviem nahlas. „Bolo by čudné, keby som s niekým chodila?“

„Povedal som, že sa teším s tebou, Delia.“

Zastanem a Calebovi chvíľu trvá, než si uvedomí, že nie som vedľa neho.

„Dí?“

„Si ako jednorozec, Caleb.“